

Sygn. akt III Ca 169/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska

Protokolant Aleksandra Sado - Stach

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko Zakładowi Usługowo – Handlowemu (...) Spółce jawnej w G.

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt II C 3621/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a) zwalnia od egzekucji kwotę 2658 zł (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt osiem złotych) uzyskaną ze sprzedaży ruchomości w dniu 11 stycznia 2013r., przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej K. S. w sprawie o sygn. akt Km 2585/12 i złożoną przez Komornika na koncie sum depozytowych Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej;

b) oddala powództwo w pozostałej części;

c) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 396 zł (trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych) z tytułu zwrotu kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys-Magiera

Sygn. akt III Ca 169/14

UZASADNIENIE

Powód D. W. wnosił o zwolnienie zajętych ruchomości wymienionych w pozwie od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej J. S. oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów

procesu. Jako podstawę prawną roszczenia powód wskazał art. 841 § 1 kpc. Podawał, że komornik prowadzi postępowanie egzekucyjne przeciwko jego żonie A. W., na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego wyłącznie przeciwko niej i zajął wymienione ruchomości znajdujące się w mieszkaniu przy Placu (...) w P., stanowiące jednak wyłączną własność lub jego współwłasność. W toku procesu powód pismem z dnia 14 stycznia 2013r. powód zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zwolnienie od egzekucji kwoty 3795zł uzyskanej przez Komornika ze sprzedaży zajętych przedmiotów wskazanych w pozwie.

Pozwany Zakład Usługowo-Handlowy (...) Spółka Jawna w G. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Podniósł, że wobec sprzedaży zajętych ruchomości nie jest możliwe wydanie wyr. nakazującego ich zwolnienie od egzekucji. Zdaniem pozwanego powód nie przedstawił dowodu, z którego wynikałoby, iż powoływane ruchomości stanowią jego własność oraz że małżonkowie dokonali podziału majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 października 2013r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 oddalił powództwo; a w pkt 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że na wniosek pozwanego Zakładu Usługowo-Handlowego (...) Spółki jawnej w G. z dnia 6 listopada 2012r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej J. S. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko A. W. na podstawie tytułu wykonawczego- nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 11 czerwca 2012 r. sygn. akt X GNe 238/12 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności co do kwoty 100.773,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2012r. na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 października 2011r. W treści wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, jako jeden ze sposobów egzekucji zostało wskazane zajęcie ruchomości dłużnika znajdujących się w miejscu jego zamieszkania oraz miejscu prowadzenia działalności w P. przy ul. (...).

Jak ustalono, w dniu 14 listopada 2012r. doszło w ramach postępowania egzekucyjnego do zajęcia ruchomości znajdujących się w P. przy Placu (...): stołu szklanego kwadratowego, zestawu 6 krzeseł z obiciem skóropodobnym koloru brązowego, komody dwudrzwiowej w stylu nowoczesnym koloru brązowego, telewizora (...) marki (...) w czarnej obudowie wraz z pilotem, zestawu kina domowego LG wraz z odtwarzaczem, subwooferem, czterema głośnikami oraz pilotem, szklanego stolika pod telewizor, orbitreka firmy (...), stolika drewnianego prostokątnego w kolorze brązowym, komody z sześcioma szufladami koloru brązowego, zestawu wypoczynkowego koloru brązowego z obiciem materiałowym składającego się z wersalki oraz dwóch foteli, ekspresu do kawy E. CreamPress, mikrofalówki marki S. (...), lodówko-zamrażarki Samsung dwudrzwiowej z elektronicznym wyświetlaczem, frytkownicy M. oraz barku z dwoma szufladami w kolorze brązowym. Podczas zajęcia obecny był D. W.. Dłużniczka podczas zajęcia ruchomości wskazała, iż ich właścicielem jest D. W..

Poza sporem było, że w dniu 11 stycznia 2013 r. w drodze egzekucji zostały sprzedane zajęte w dniu 11 listopada 2012 r. ruchomości za cenę 3795zł.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, iż dłużniczka A. W. oraz powód D. W. pozostają w związku małżeńskim od dnia 11 sierpnia 2007 r. W dniu 2 grudnia 2011 r. zawarli w formie aktu notarialnego majątkową umowę, na mocy której wyłączyli z tym dniem wspólność ustawową w ich związku małżeńskim. Stwierdził, że małżonkowie nie dokonali podziału majątku wspólnego. A. W. nie zawiadomiła pozwanego o fakcie zawarcia powyższej umowy.

Stwierdzono, że A. W. i D. W. od chwili zawarcia związku małżeńskiego mieszkają wspólnie pod adresem Plac (...) w P. w lokalu należącym do powoda oraz prowadzą wspólne gospodarstwo domowe. W czasie trwania związku małżeńskiego A. W. prowadziła jednoosobową działalność gospodarczą, przez pewien czas jako miejsce prowadzenia działalności gospodarczej i odbierania korespondencji wskazywała powyższy adres.

W dniu 21 października 2009 r. została wystawiona na rzecz powoda D. W. faktura VAT nr (...) dotycząca nabycia systemu ReSet oraz dwóch komód. W dniu 20 czerwca 2008 r. została wystawiona na rzecz powoda (...), D. W. faktura VAT nr (...) dotycząca nabycia kompletu wypoczynkowego typu B., w dniu 9 marca 2011 r. powód otrzymał paragon

wraz z gwarancją w związku z zakupem sprzętu sportowego o nazwie H. (...). W dniu 16 maja 2011 r. został wystawiony na rzecz powoda D. W. dowód zakupu łódówki i mikrofalówki marki S.. W dniu 23 maja 2008 r. została wystawiona na rzecz powoda D. W. faktura VAT nr (...) dotycząca nabycia telewizora plazmowego marki LG wraz z zestawem kina domowego oraz stolikiem szklanym pod telewizor. W dniu 15 listopada 2012 r. została wystawiona na rzecz powoda D. W. faktura VAT nr (...) dotycząca nabycia frytkownicy M..

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody z dokumentów opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz przesłuchanie stron.

W tym stanie rzeczy uznał Sąd Rejonowy, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał, iż skierowanie egzekucji do ruchomości szczegółowo wymienionych w treści pozwu narusza jego prawa w rozumieniu art. 841 § 1 kpc. Wskazał, że tytułowi wykonawczemu nie została nadana klauzula wykonalności przeciwko powodowi, jako małżonkowi dłużniczki, stąd był on legitymowany czynnie jako osoba trzecia do wystąpienia z powództwem z art. 841 § 1 kpc oraz do zmodyfikowania żądania pozwu, z uwagi na dokonaną sprzedaż zajętych ruchomości, na żądanie zwolnienia od egzekucji kwoty uzyskanej ze sprzedaży zajętych ruchomości, wynoszącej 3.795zł, co zostało dokonane w piśmie procesowym z dnia 14 stycznia 2013r.

Jako sporną kwestię wskazał własność zajętych ruchomości, z których wedle powoda wyłącznie do niego miały należeć : komplet wypoczynkowy, łódówka, mikrofalówka, zestaw kina domowego, telewizor wraz ze stolikiem, frytkownica, komoda dwudrzwiowa, barek z dwoma szufladami oraz orbitrek marki D., natomiast stół z krzesłami oraz ekspres do kawy miały wchodzić w skład wspólności ustawowej powoda oraz dłużniczki.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, iż zajęte i sprzedane następnie ruchomości należały do majątku wspólnego małżonków lub też do majątku osobistego powoda zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc. Jego zdaniem powód nie wykazał istnienia powyższych okoliczności, a powództwa nie można było uwzględnić tylko na tej podstawie, że wierzyciel nie uzyskał przeciwko niemu klauzuli wykonalności w trybie art. 787 kpc. Sąd ten wskazał, iż powód wprawdzie przedstawił dowody z dokumentów faktur VAT wystawionych w związku z zawartymi umowami sprzedaży zajętych towarów, które wszystkie były zawarte już w czasie trwania małżeństwa powoda i dłużniczki, jednakże nie wykazał, iż środki finansowe przeznaczone na zakup tych towarów pochodziły wyłącznie z majątku osobistego powoda (art. 33 krio). Fakt ujawnienia danych personalnych powoda w treści faktur i rachunków zdaniem Sądu Rejonowego nie stanowi wystarczającej przesłanki do uznania, iż to z jego majątku osobistego pochodziły środki finansowe przeznaczone na zakup ruchomości. Powód nie wykazał bowiem wysokości swoich dochodów, ich przeznaczenia w ramach prowadzenia przez małżonków wspólnego gospodarstwa domowego, istnienia jego ewentualnych oszczędności, a dowód z przesłuchania stron, w toku którego powód zeznał, iż sporne przedmioty zostały zakupione z jego majątku osobistego lub objętego wspólnością majątkową, nie mogą stanowić jedyne dowodu w sprawie jako dowód subsydiarny.

Kierując się powyższymi rozważaniami Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo na podstawie art. 841 § 1 kpc, albowiem strona powodowa nie wykazała, iż zajęcie, a konsekwencji sprzedaż ruchomości, naruszały prawa powoda.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając od powoda jako strony przegrywającej, na rzecz pozwanej kwotę 617zł tytułem wynagrodzenia fachowego pełnomocnika oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od tego orzeczenia w całości wniósł powód, domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Wnosił też o zwrot kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zarzucał skarżący naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 841 § 1 kpc przez jego błędną wykładnię i zastosowanie, art. 233 kpc poprzez nieprawidłową ocenę zebranego materiału dowodowego, a także naruszenie

przepisów prawa materialnego w zakresie art. 31 § 1 krio przez jego niezastosowanie i art. 34 krio przez jego niezastosowanie i pominięcie.

Podnosił, że niesłusznie uznał Sąd, iż zajęcie i sprzedaż ruchomości nie naruszało prawa własności powoda, bowiem należały one do majątku wspólnego małżonków, a wierzyciel dysponował jedynie tytułem wydanym przeciwko dłużnicze. Wskazał, że z dołączonych dokumentów wynika jasno, kiedy zostały nabyte przedmioty ujęte w pozwie, a zgodnie z art. 31 § 1 krio te nabyte w czasie trwania wspólności stały się przedmiotem własności łącznej małżonków. Pozostałe zostały nabyte już po ustaniu wspólności przez powoda ze środków osobistych i stanowi jego własność. Jego zdaniem udowodnił prawo własności w oparciu o przedstawione i dostępne mu środki dowodowe.

Podkreślał skarżący, iż rzeczy wymienione w pozwie stanowią przedmioty użytku domowego i nie mogłyby wejść w skład przedsiębiorstwa dłużniczki.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda w znacznej mierze musiała odnieść skutek, aczkolwiek z nieco innych przyczyn niż wskazywane w rozpatrywanym środku odwoławczym.

Odnośnie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Okręgowy uzupełnił je w oparciu o transkrypcję nieczytelnego dla Sądu drugiej instancji protokołu komorniczej sprzedaży licytacyjnej ruchomości z dnia 11 stycznia 2013r. w sprawie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej K. S. w sprawie o sygn. Km 2585/12 ustalając, że w jej wyniku dokonano sprzedaży następujących ruchomości za cenę : kompletu B. 380zł, kina domowego 450zł, telewizora 860zł i stolika szklanego rtv 80zł, lodówki 745zł, mikrofalówki 150zł, komody 150zł, barku 40zł, orbitreka 150zł oraz krzeseł i stołu 540zł, Nie dokonano natomiast sprzedaży frytkownicy M., także objętej zajęciem ruchomości z dnia 14 listopada 2012r. Dowód ten został uprzednio dopuszczony i przeprowadzony przez Sąd pierwszej instancji jednakże nie oparto o niego ustaleń faktycznych.

Słusznym okazał się być zarzut nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego bowiem doszło faktycznie do niesłusznego uznania braku wykazania przez powoda prawa własności w odniesieniu do ruchomości wymienionych w pozwie. W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego, uznał on, iż złożone do akt przez apelującego dokumenty z poparciem dowodu z przesłuchania powoda w charakterze strony, należycie wykazują prawo własności ruchomości wskazanych w pozwie, za wyjątkiem wyżej wymienionej frytkownicy, której jako nie sprzedanej, nie objęto ustaleniami w tej kwestii. Uznał Sąd Okręgowy, iż ruchomości w postaci kompletu B., kina domowego, telewizora i stolika szklanego, stanowiły własność powoda, bowiem z powyższych środków dowodowych wynikało, że zostały nabyte poza okresem trwania wspólności ustawowej małżeńskiej z dłużniczką, przez samego powoda dysponującego imiennymi dowodami ich nabycia oraz z jego środków własnych. Okoliczności przeciwnych zaś pozwany nie wykazał.

Odnośnie pozostałych ruchomości, za wyjątkiem frytkownicy, ustalono, że zostały one jako sprzęty służące do prowadzenia gospodarstwa domowego, nie zaś firmy, kupione w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej i z małżeńskich środków, zatem należą do majątku wspólnego; okoliczności pochodzenia środków na ich nabycie z majątku osobistego skarżącego powód zaś nie wykazał.

W tym też zakresie doszło do zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art. 233 kpc oraz art. 31 § 1 krio i art. 34 krio, a korekcji nieprawidłowych ustaleń faktycznych dokonał Sąd Odwoławczy w ramach dotychczasowego materiału dowodowego.

Uzupełnienie materiału dowodowego i ustaleń faktycznych w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia sporu w sprawie zostało poczynione w postępowaniu odwoławczym w oparciu o akta sprawy, w której wydano przedmiotowy tytuł wykonawczy, stanowiący podstawę egzekucji komorniczej w sprawie Km 2585/12.

Z treści nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 11 czerwca 2012r., wydanego w sprawie o sygn. akt X GNc 238/12 wraz z uzasadnieniem, wynika bowiem, iż stosunek prawny będący źródłem świadczenia zasądzonego w tytule pozostawał w całości w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez dłużniczkę, a zobowiązania z niego wynikające zostały zaciągnięte przez dłużniczkę w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej. Takie to ustalenie faktyczne poczynił Sąd drugiej instancji w postępowaniu apelacyjnym. W pozostałym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego natomiast podzielił, przyjmując za własne.

W świetle powyższych, pełnych już ustaleń, nie sposób było jednak zaakceptować rozważań prawnych Sądu pierwszej instancji, które doprowadziły do wydania wadliwego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, iż egzekucja była prowadzona w oparciu o tytuł wykonawczy wydany jedynie przeciwko dłużniczce, a wierzyciel nie wykazał, by zobowiązania nim stwierdzone zostały zaciągnięte za zgodą powoda jako małżonka dłużniczki. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Odwoławczego, zastosowanie znajdzie przepis art. 41 § 1 i 2 krio w zw. z art. 776¹ § 1 kpc, a wierzyciel mógł się zaspokoić w ramach egzekucji komorniczej z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw, o których mowa w art. 33 pkt 9 krio. Jak ustalono, wierzytelność nadto powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, więc egzekucję komornik mógł także prowadzić z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa. Te normy prawa materialnego zostały przez Sąd pierwszej instancji naruszone przez ich niezastosowanie, a naruszenie to Sąd drugiej instancji wziął po uwagę z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zważył, iż w sytuacji, gdy wierzytelność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, a nadto gdy nie zostało wykazane, by zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym zostało zaciągnięte za zgodą małżonka dłużnika, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw, o których mowa w art. 33 pkt 9 krio, a także z przedmiotów majątkowych wchodzących w skład przedsiębiorstwa (art. 41 § 1 i 2 krio). Okoliczność ta podlega badaniu w ramach rozpatrywania powództwa z art. 841 § 1 kpc.

Ruchomości zajęte w dniu 14 listopada 2012r. i następnie sprzedane na licytacji dnia 11 stycznia 2013r. w sprawie Km 2585/12 wedle poczynionych ustaleń nie wchodziły w skład przedsiębiorstwa dłużniczki, lecz służyły do prowadzenia zwykłego gospodarstwa domowego; bezsprzecznie również nie należały do majątku osobistego dłużniczki, nie stanowiły jej wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych z działalności zarobkowej, jak również z korzyści uzyskanych z jego praw. Zostało stwierdzone, iż wierzytelności stanowiące podstawę tytułu wynikały z działalności gospodarczej prowadzonej przez dłużniczkę, natomiast nie wykazano, by powód wyraził na zaciągnięcie wspomnianych zobowiązań przez dłużniczkę zgodę; brak jest przy tym domniemania wyrażenia zgody. Sąd Odwoławczy doszedł zatem do przekonania, iż sprzedaż ruchomości naruszała prawa powoda, a przy wyrokowaniu przez Sąd Rejonowy doszło do zarzucanego naruszenia art. 841 § 1 kpc.

Uznał Sąd Odwoławczy na zasadzie art. 841 § 1 kpc, że prawo własności powoda zostało naruszone przez sprzedaż w odniesieniu do jego ruchomości osobistych wyżej wymienionych, a także w zakresie ruchomości wspólnych – w odniesieniu do udziału, który mógłby powodowi przyspaść w majątku wspólnym w przypadku jego podziału, co winno skutkować zwolnieniem od egzekucji określonych sum pieniężnych. Zaznaczyć na marginesie należy, iż w sytuacji sprzedaży w ramach egzekucji komorniczej rzeczy w sprawie o zwolnienie uch spod egzekucji powód po dokonaniu sprzedaży, mógł zmienić żądanie pozwu na żądanie zwolnienia spod egzekucji kwoty pieniężnej uzyskanej z ich sprzedaży (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 2007r., IV CSK 271/07, OSNC 2009, 1, poz. 14), jak zresztą uznał to już Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie o sygn. III Cz 497/13.

Należało więc zwolnić od egzekucji kwotę 2658zł uzyskaną ze sprzedaży ruchomości w dniu 11 stycznia 2013r., przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dąbrowie Górniczej K. S. w sprawie o sygn. Km 2585/12 i złożoną przez niego na koncie sum depozytowych Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej. Obejmuje ona pełną cenę uzyskaną ze sprzedaży własnych ruchomości powoda : kompletu B. 380zł, kina domowego 450zł, telewizora 860zł i stolika szklanego rtv 80zł, łącznie 1770zł oraz połowę ceny ze sprzedaży wspólnych ruchomości dłużniczki i powoda : lodówki 745zł, mikrofalówki 150zł, komody 150zł, barku 40zł, orbitreka 150zł oraz krzesel i stołu 540zł, łącznie połowę z 1775zł, czyli 2657,50zł. majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej oraz z korzyści uzyskanych z jego praw.

W pozostałym zakresie natomiast powództwo nie było zasadne.

Dotyczy to ceny wskazywanej przez powoda z tytułu sprzedaży frytkownicy M., która, co wynika z protokołu licytacyjnej sprzedaży z dnia 11 stycznia 2013r., nie została w ogóle sprzedana. Niezasadne było więc żądanie zwolnienia spod egzekucji kwoty uzyskanej z jej sprzedaży.

W odniesieniu do przypadającej dłużniczce połowy ceny ruchomości wspólnych uznał Sąd Odwoławczy, iż powodowi nie przysługiwało prawo żądania jej wypłaty na własną rzecz. Stanowiłoby to bowiem naruszenie praw dłużniczki do przysługującego jej udziału w wierzytelności (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2007 r. IV CSK 258/07, LEX nr 492180, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1975 r., III CZP 27/75 (OSNC 1976, Nr 4, poz. 71), postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 r., II CKN 460/98 (OSNC 2000, Nr 3, poz. 55), za: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., I ACa 404/12, LEX nr 1220411), zaś podstaw swojej legitymacji czynnej, zwłaszcza wynikających z zarządu majątkiem wspólnym powód nie wykazał; innej zaś Sąd Okręgowy się nie dopatrywał.

Z tych oto przyczyn zmieniono zaskarżony wyrok co do meritum w powyższy sposób, a także co do wyrzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji na zasadzie art. 386 § 1 kpc.

Sąd Odwoławczy, mając na uwadze, że powództwo ostatecznie uwzględniono w 70%, a pozwany przegrał w 30%; w tym też stosunku zgodnie z art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc rozłożył między stronami koszty postępowania pierwszoinstancyjnego w łącznej wysokości 1447zł, poniesione przez powoda do kwoty 830zł.

Apelację w pozostałej części wypadało oddalić na mocy art. 385kpc jako niezasadną, bowiem brak było podstaw do szerszej, niż to uczyniono, zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, jak wyżej wskazano.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, rozkładając je między stronami stosownie do stosunku wygranej do przegranej w drugiej instancji. Wynosił on także 70 % do 30% na korzyść powoda, przy czym łączne koszty postępowania apelacyjnego wyniosły 847zł i zostały poniesione przez powoda do kwoty 530zł, a przez pozwanego do kwoty 317zł.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Lucyna Morys – Magiera